

Sygn. akt IV Ka 375/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

p.o. SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2013 roku

sprawy **S. P. (1)**

oskarżonego z art.178a§1 kk; art.177§1 kk w zw. z art.178§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 11 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 786/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 375 / 13

UZASADNIENIE

S. P. (2) oskarżony został o to, że:

I. w dniu 30 października 2012 r., w godzinach od 17.00 do 19.50 na drodze między miejscowościami D. i S. oraz S., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia na poziomie nie mniejszym niż 0,95 promila alkoholu we krwi, kierował samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk;

II. w dniu 30 października 2012 r. około godziny 19.50 w miejscowości S., gmina M., woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia na poziomie nie mniejszym niż 0,95 promila alkoholu we krwi oraz nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kierował samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym i nie dostosował taktyki i techniki jazdy do panujących na drodze warunków, tj. śliskiej i mokrej nawierzchni, albowiem jadąc z nadmierną prędkością stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, wpadł w poślizg, zjechał z jezdni na prawo do przydrożnego rowu, w następstwie czego nieumyślnie spowodował u pasażerki M. S. obrażenia ciała w postaci

złamania obojczyka lewego, które naruszyły czynności narządu ruchu na okres trwający dłużej niż siedem dni, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 r. w sprawie II K 786 / 12 Sąd Rejonowy w Opocznie:

1. oskarżonego uznał winnym popełnienia czynu z punktu I. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk za czyn opisany w punkcie I. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat;
3. oskarżonego uznał winnym popełnienia czynu z punktu II. i za czyn ten na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 42 § 2 kk za czyn opisany w punkcie II. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat;
5. na podstawie art. 86 kk i art. 86 § 1 kk oraz art. 90 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz łącznie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat;
6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od 30 października 2012 r. do 31 października 2012 r.;
7. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wyroku wywiódł oskarżonym. Z jej treści wnosić należy, iż skarżący skarży orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze i podnosi zarzut jej rażącej surowości, wnosząc w konkluzji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie kary łącznej pozbawienia wolności lub o innego rodzaju złagodzenie wymiaru kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Stosownie do treści art. 69 § 1 i 2 kk na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności zasługuje jedynie taki sprawca, co do

którego istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość, tj. wskazująca na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte jej cele, a w szczególności, że sprawca ten nie powróci na drogę przestępstwa. W świetle dotychczasowej drogi życia oskarżonego oraz okoliczności przestępstw opisanych w akcie oskarżenia, trudno znaleźć argumenty za taką prognozą. Z danych o karalności (k. 39 – 40) oraz odpisów wyroków (k. 89 – 93) wynika, iż pomimo młodego wieku S. P. (2) już po raz czwarty postawiony został w stan oskarżenia przed sądem. Nie licząc występów objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, jego wcześniejsza karalność obejmuje łącznie 7 przestępstw. Wszystkie miały charakter umyślny i związane były z naruszeniem różnych dóbr chronionych przez prawo karne. Były to przestępstwa przeciwko: mieniu (kradzieże i kradzież z włamaniem – art. 278 § 1 kk i art. 297 § 1 kk), zdrowiu (art. 158 § 1 kk) oraz zdrowiu małoletnich w związku z zapobieganiem zjawisku narkomanii (art. 58 § 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Co istotne, we wszystkich tych przypadkach (postępowania prowadzone przez: Sąd Rejonowy w Opocznie za sygn. 243 / 10 oraz Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. za sygn. II K 715 / 07 oraz VII K 303 / 07) orzekano względem niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Jasno więc widać, iż taka forma warunkowej odpowiedzialności karnej nie dała żadnych efektów resocjalizacyjnych i nie powstrzymała oskarżonego przed kolejnymi naruszeniami porządku prawnego. S. P. (2) nie może się więc obecnie dziwić, iż po raz czwarty na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary liczyć nie może. Tym bardziej,

że również okoliczności popełnionych przestępstw, za które odpowiada w niniejszym postępowaniu, nie dają żadnych podstaw do takiego rozstrzygnięcia. Świadczą bowiem o skrajnym wręcz lekceważeniu porządku prawnego i braku jakichkolwiek hamulców ze strony oskarżonego przed jakże częstym jego naruszaniem. Wystarczy wspomnieć, iż:

- obydwu występków związanych z kierowaniem pojazdem mechanicznym po drodze publicznej oskarżony dopuścił się nie mając w ogóle uprawnień do ich prowadzenia;
- stężenie alkoholu w jego organizmie było wysokie i niemal dwukrotnie przekraczało próg 0,5 promila alkoholu we krwi, powyżej którego prowadzenie pojazdu po drodze publicznej traktowane jest jako przestępstwo;
- kierowanie samochodem w takim stanie odbywało się przez długi odcinek drogi dla rozrywki – oskarżony urządził sobie swoistą „ przejażdżkę ” wiodącą przez kolejne miejscowości, które nie miała żadnego sensownego celu ani powodu;
- sposób poruszania się oskarżonego pojazdem, mimo wysokiego stanu nietrzeźwości i braku kwalifikacji do kierowania nim, był nieodpowiedzialny i brawurowy, co wyrażało się jazdą z nadmierną prędkością, niedostosowaną do panujących warunków drogowych, a w szczególności nie uwzględniający mokrej nawierzchni jezdnii;
- oskarżony uciekł z miejsca wypadku drogowego.

Wszystko to świadczy o tym, iż wymierzenie oskarżonemu jakiegokolwiek innej kary, aniżeli kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, determinowałoby wniosek o jej rażącej łagodności i byłaby nie do zaakceptowania – nieadekwatna do dyrektyw jej wymiaru opisanych w art. 53 kk oraz nie uwzględniająca przesłanek z art. 69 § 1 i 2 kk.

W świetle wyżej wymienionych okoliczności również wymiar jednostkowych kar pozbawienia wolności nie nosi cech jakiegokolwiek niewspółmiernej.

Sąd Okręgowy nie znalazł także powodów do kwestionowania wymiaru kary łącznej, mając na uwadze związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Z jednej strony czyny cechowała bliskość czasu i miejsca ich popełnienia oraz ich rodzajowe podobieństwo, co skłaniało do absorpcji kar. Pamiętać jednak należy, iż czynem drugim (kwalifikowanym z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk) doszło dodatkowo do realnego pokrzywdzenia osoby fizycznej – jadąca z oskarżonym M. S. doznało obrażeń ciała, o jakich mowa w art. 157 § 1 kk, co z kolei dawało asumpt do kumulacji kar. W konsekwencji słusznie obie te zasady uwzględniono w równej części.

W tym stanie rzeczy apelacja oskarżonego nie mogła wyrzucić pożądanego przez niego skutku. Tym bardziej, iż ogranicza się ona do przypomnienia trudnego dzieciństwa, zwłaszcza związanego z dorastaniem w domu dziecka oraz deklaracji, iż po raz kolejny na drogę przestępstwa już nie wejdzie. Deklaracje te, póki co, pozostają w sferze niczym nie popartych słów i nie wytrzymują konfrontacji z rzeczywistą postawą S. P. (2) na przestrzeni ostatnich lat, w tym z notorycznym, seryjnym wręcz popełnianiem przestępstw, a także okolicznościami tych czynów, za które odpowiada w niniejszym postępowaniu. Oskarżony trzykrotnie już otrzymywał szanse od Sądu, uzyskując warunkowe zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności i musi sobie uzmysłwić, że po kolejny trudne warunki dojrzewania nie będą mogły już stanowić argumentu wystarczającego dla uniknięcia realnego odbywania kary pozbawienia wolności.

O kosztach sądowych za postępowanie orzeczono na podstawie przywołanych w wyroku przepisów mając na uwadze, iż oskarżony nie dysponuje środkami, ani możliwościami (w związku z osadzeniem w zakładzie karnym), aby je uiścić.